

X. PREDBOŽIČNA TURA

ŽE LANI, TAKOJ PO 9. SKUPNI TABLAŠKI PREDBOŽIČNI TURI, SEM SI V SVOJEM KOLEDARJU »ZACAHNALA« 18. 12. 2010 KOT DAN, KO BO NA SPORU NASLEDNJA, JUBILEJNA, DESETA PO VRSTI. TO SO TURE, KJER SE TRADICIONALNO ZBEREMO TISTI, KI NAM GORSKO KOLESARSTVO V SLOVENIJI NEKAJ POMENI. MED LETOM SE O VSEM, KAR JE VEČ ALI MANJ POVEZANO Z GORSKIM KOLESARJENJEM IN KOLESARSKIMI TURAMI, POGOVARJAMO NA T. I. »TABLI«, KOT NA KRATKO PRAVIMO NAŠEMU GORSKOKOLESARSKEMU FORUMU TABLA.MTB.SI, ENOLETNA OBDOBJA PA ZAKLJUČIMO S PREDBOŽIČNIMI TURAMI.

Kot navdušeno gorsko kolesarko me od udeležbe ne morejo odvrniti ne poškodbe ne bolezen in niti slabe prometne razmere zaradi obilice snega, močne burje ali česa podobnega. »Pa čeprav bodo počeni gešteli padali z neba, predbožična turca bo,« običajno napoveduje Milan48, dolgoletni organizator in legenda slovenskega kolesarjenja.

Podobno kot lani je tudi ta dan – zadnjo soboto pred božičnimi prazniki – zaznamovalo vreme, in to na prav poseben način. Že cel petek so vremenarji napovedovali obilne snežne padavine, ki naj bi bile najmočnejše na Notranjskem in Dolenjskem, čez noč naj bi se razvila močna burja in delala zamete, temperature pa naj bi bile tako nizke, da naj bi sneg pobelil celo slovensko obalo. Napovedi so se uresničile, ampak naš vremenko Žabar je skupaj z Milanom48 poskrbel, da so padavine že zjutraj ponehale in da okoli kraškega roba ni bilo pretirano močne burje. Cestni delavci so bili pridni in so ceste očistili v takšni meri, da smo vsi, sicer bolj počasi, a varno, prispeli v Dol pri Hrastovljah, kjer je bil pred gasilskim domom start letošnje predbožične ture. Poleg tega so bile temperature cel dan tako nizke, da so ostale luže pod snegom zmrznjene, dobrih 10 do 20 centimetrov snega je pobelilo celo pokrajino, sneg pa je ostal pršičast cel dan.

Že na avtocesti smo srečali kar nekaj avtov s kolesi na strehah

ali v notranjosti, si pohupali ali pomahali, v zadnjem delu poti proti Dolu pri Hrastovljah pa smo vozili v nepretrgani koloni in do starta v celoti zapolnili parkirišče okoli gasilskega doma. Tam smo se pred pričetkom ture pogreli ob toplim čaju, poklepotali s prijatelji, ki jih kar nekaj časa nismo srečali, in nato po pozdravnem govoru in uvodnih navodilih neumornega Milana zajezdili bajke in se odpravili novi avanturi naproti. Zbralo se nas je več kot 100, ki nas niti sneg niti slaba vremenska napoved nista odvrnila od kolesarjenja in druženja.

Vsako leto imajo predbožične ture poseben pečat, letošnja je bila že spet nekaj posebnega. Lani nas je pozdravil sneg, ki je pokrajino le pocukral, letos pa smo imeli na poti 10 in več centimetrov pršiča. Preživeli smo redko viden dan v Dolu pri Hrastovljah in okolici. Domačini pravijo, da ne pomnijo takega snega v decembru. Vožnja s kolesi po snegu ima svoj čar, morebitni padci so mehki, zato so obrazi udeležencev izžarevali ogromno dobre volje in otroškega veselja. Kratek vmesni postanek, ko so gasilci pripeljali topel čajček in pecivo, je bil v Brezcu, »velemestu« pod kraškim robom, kjer sta naseljena ena sama hiša in hlev. Za zaključek je tik pred zadnjim spustom posijalo sonce, sneg se je lesketal v sončnem zahodu in vsak je po svoje užival, o čemer smo se v varnem zavetju doma še isti večer razpisali na »Tabli«.

Najbolj slikovite so bile misli Pospeševalca (LOV2XLR8): »Jutranji pogled pred domači prag je pokazal dobrih 30 cm bele podlage. Na predbožični bodo sigurno bolj kolesarske razmere, sva potihoma razmišljala med cincanjem po avtocesti. Nisva se uštela – pogoji so bili z nekaj sreče (snega) res skrbno izbrani, pokrajina je dobila čisto nov bel plašč. Zavili smo se vanj in neskončno uživali po zasneženi trasi, skrbno izbrani in domiselno označeni. Še posebej lušten del ture je bil tisti, ki ga sploh ne bi smelo biti. Nekaj malega tlake in dodatnih obratov, ščepec zabeljenih višincev in polna skleda karvanja po pršiču. Sneg doda tej pokrajini prav posebno doživetje.« Besede Šumadinca: »Pogoji za turo so bili fantastični in v bistvu sploh nisem imel občutka, da vozimo na ne vem koliko minusa, ker je bilo v zraku toliko dobre volje in veselja, da je grelo na polno. Kraji, koder je potekala tura, so itak vrhunski, ampak ta bela podlaga je naredila turo legendarno, tako kot se za 10. predbožično spodobi in je nagrada za vse, ki se jim po žilah pretaka hormon MTB.« AndrejaT je napisala: »Včerajšnje kolesarjenje je bilo prav zanimivo. Ni mi žal, da sem ostala z "izgubljeno" skupino, kljub porivanju. Včeraj celo jamrala nisem. Načrtno smo naredili malo več višincev, da smo podaljšali zimske užitke. Edino sveče pod nosom si nikakor nisem mogla obrisati. Krmilo je bilo treba trdno držati z obema rokama in loviti kolo po zasneženih in drsečih špurah. Na vseh desetih predbožičnih sem bila. Pa ne da bi zbirala kakšne točke, ampak le lepa doživetja.« Turi je sledilo druženje ob večerji v gasilskem domu, v ozadju so se vrteli kolesarski filmi, ob prijetnem klepetu in obujanju spominov je večer kar prehitro minil. Na vsaki izmed teh tur se je zgodilo kaj posebnega, na kar imamo gorski kolesarji prijetne spomine. Bili smo skoraj taki kot babice in dedki, ko smo obujali spomine. Na primer: »Ali se spomniš tretje predbožične, ravno tako je potekala na kraškem robu, ko je morala Mojca na zabavi po večerji v gostilni Pri Švabu ugotoviti, kateri od treh mladeničev ima najlepše noge ...«, »A se spomniš tiste neskončno dolge šnite pršuta, ki jo je Kričač odrezal pri Butulu po januarski turi leta 2006, ki jo je ravno tako organiziral Milan?« Ali pa ko smo se vsi zbasali s kolesi vred na pomol v Izoli na predpredpredzadnji

Premagovanje zasneženih klancev na različne načine

predbožični, še dobro, da smo lahki in da je zdržal našo težo, sicer ... Vmes je beseda nanesa tudi na temno plat slovenskega gorskega kolesarjenja, na obstoječo zakonodajo, ki je mačehovska do gorskega kolesarjenja, saj ga praktično enači z vožnjo z motornimi vozili in ga dovoljuje le na cestah in kolovozih, na ostalih poteh pa ga prepoveduje.

Res je, da je Milan rekel, da je to zadnja predbožična tura, ki jo je organiziral, ampak že med zaključnimi besedami je napovedoval, da bo naslednje leto pomagal pri organizaciji ter da nas gasilci ponovno vabijo v Dol, da so nas pohvalili in da smo od jutranjih »čudakov« postali pravi heroji. Ker je naslednje leto čisto zaresna 10. obletnica prve predbožične ture in ker pravijo, da se zarečenega kruha največ poje, sem skoraj prepričana, da bo tudi naslednje leto Milan med glavnimi organizatorji, mi pa mu bomo po svojih močeh pomagali. Na tem mestu bi se še enkrat zahvalila Milanu Rejcu in njegovim zvestim pomočnikom, mehanikom, vodičem in metlam za neprekinjeno tradicijo uspešnih predbožičnih tur. Pa seveda vsem ženam, družicam in ostalim, ki so nas v vseh teh letih pocrkjali s slaščicami. Pa sponzorjem za darila. In seveda vsem udeležencem za prijetno družbo.

V svojem koledarju sem si tako že »zacahnala« 24. 12. 2011.

Tekst in foto: Denis Glavič Cindro

Sonce in nasmeh

Proti hrastovljski cerkvi